A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2026. április 23.*

„Fellebbezés – Közszolgálat – Díjazás – Eltartott gyermek után nyújtott támogatás – Az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzata VII. mellékletének 2. cikke – A juttatás feltételei – A támogatás visszavonása – A jogosulatlan kifizetések visszatérítése az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzatának 85. cikke alapján – Megsemmisítés iránti kereset – Az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzatának 91. cikke – Elferdítés – A jogi aktus jogszerűségének az elfogadása időpontjában történő értékelése – A nemzeti bíróság által hozott ítélet visszaható hatálya – Ítélt dolog”

A C-882/24. P. sz. ügyben,

AL (képviseli: R. Crăciun avocate)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2024. december 19-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: T. S. Bohr és L. Hohenecker, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: F. Biltgen tanácselnök, I. Ziemele, A. Kumin, S. Gervasoni (előadó) és M. Bošnjak bírák,

főtanácsnok: M. Campos Sánchez-Bordona,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2025. november 20-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

1 Fellebbezésében AL az Európai Unió Törvényszéke 2024. április 10-i AL kontra Bizottság ítéletének (T-50/22, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2024:220) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletben a Törvényszék elutasította az Európai Bizottság 2021. október 22-i határozatának abban a részében történő megsemmisítése iránti keresetét, amelyben az elrendeli a fellebbező anyja és három eltartott gyermeke után járó támogatások címén folyósított bizonyos összegek visszatérítését (a továbbiakban: vitatott határozat).

Az eljárás előzményei

2 A jogvita előzményeit a megtámadott ítélet 2–13. pontja az alábbiak szerint ismerteti:

„2. A felperes 2007. december 1-je óta [volt] tisztviselő az Európai Unió Tanácsának Főtitkárságánál.

3. A felperes kérelme alapján 2009 és 2019 között különböző támogatásokban részesült, mivel anyja és három másik személy az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) VII. melléklete 2. cikkének (4) bekezdése értelmében az eltartott gyermekkel esett egy tekintet alá.

4. 2019. május 13-án a Tanács a személyzeti szabályzat 2. cikkének (2) bekezdése alapján elfogadta az Európai Bizottságnak – a Személyi Juttatásokat Kezelő és Kifizető Hivatalnak (PMO) – a kinevezésre jogosult hatóságra és a munkaszerződések megkötésére jogosult hatóságra ruházott bizonyos hatáskörök gyakorlásával való megbízásáról szóló (EU) 2019/792 határozatot (HL 2019. L 129., 3. o.).

5. 2020. július 22-én az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) arról tájékoztatta a felperest, hogy 2016 végén vizsgálatot indított vele szemben egy lehetséges csalás miatt, amelynek tárgya a családja összetételére vonatkozó nyilatkozata, valamint a kapcsolódó családi támogatásokban való részesülésének a feltételei, illetve a kapcsolódó családi támogatásokban való részesüléssel kapcsolatos követelmények voltak.

6. 2020 decemberében az OLAF arról tájékoztatta a felperest, hogy a fenti 5. pontban említett vizsgálatot lezárta. Ezenkívül az OLAF megküldte a felperesnek és a Tanács Főtitkárságának a felperesre vonatkozó vizsgálatról készített végleges jelentést, valamint két ajánlást. Az elsőben az említett támogatások címén a felperesnek az OLAF szerint jogosulatlanul kifizetett összegek visszatérítésére, a másodikban pedig fegyelmi eljárás megindítására vonatkozó ajánlás szerepelt.

7. 2021. február 10-én a Tanács kinevezésre jogosult hatósága a személyzeti szabályzat IX. melléklete 3. cikkének rendelkezései alapján úgy határozott, hogy fegyelmi eljárást indít a felperessel szemben.

8. 2021. március 3-i feljegyzésében a Bizottság »Személyi Juttatásokat Kezelő és Kifizető Hivatala« (PMO) arról tájékoztatta a felperest, hogy az OLAF ajánlásai nyomán visszatérítettek a jogosulatlanul felvett – kamatok nélkül összesen 142 824,71 eurónak megfelelő – összeget, és hogy az e határozattal kapcsolatos észrevételeinek előterjesztésére a határozat közlésétől számított tizenöt napon belül van lehetősége. 2021. március 19-én a felperes észrevételeket nyújtott be a PMO-nak.

9. 2021. március 22-i határozatával a PMO tájékoztatta a felperest, hogy az OLAF végleges jelentésére tekintettel és észrevételeinek megvizsgálását követően úgy határozott, hogy végrehajtja a 2021. március 3-i feljegyzésben foglaltakat, és a személyzeti szabályzat jogosulatlan kifizetések visszatérítésére vonatkozó 85. cikke alapján kibocsátják a megfelelő beszedési megbízást. Konkrétan a következő folyósított támogatási összegek tekintetében rendelték el a visszatérítést:

   – a felperes anyja után a 2009. október 1. és 2015. szeptember 30. közötti időszakra folyósított támogatás a 2021. március 22-i határozatban foglaltak szerint, mivel a felperes anyja nem minősül a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikkének (4) bekezdése értelmében eltartott gyermekkel egy tekintet alá eső személynek, és mivel a felperes a személyzeti szabályzat 85. cikkének második bekezdése értelmében véve szándékosan félrevezette az adminisztrációt azáltal, hogy a szóban forgó támogatás iránti kérelemben elmulasztotta bejelenteni a számára megállapított katonai nyugdíjat;

   – a felperes által eltartott két gyermek (a továbbiakban: A és B) után folyósított támogatás, akik a házastársa testvérének gyermekei voltak, és akiket nevelőszülőnél történő elhelyezés keretében nála helyeztek el, egyikük tekintetében a 2010. augusztus 1. és 2013. július 31. közötti időszakra, másikuk tekintetében pedig a 2010. augusztus 1. és 2013. március 31. közötti időszakra vonatkozóan, a 2021. március 22-i határozatban foglaltak szerint, azzal az indokkal, hogy az elhelyezéssel összefüggő kapcsolat jogilag megszűnt, tekintettel a román gyermekvédelmi hatóságok 2013. január 30-i határozatára, amely megszüntette a felperesnél történő nevelőszülőknél elhelyezésre vonatkozó intézkedéseket (a továbbiakban: az elhelyezést megszüntető nemzeti határozat). Ezenkívül a felperes a személyzeti szabályzat 85. cikkének második bekezdése értelmében véve szándékosan félrevezette az adminisztrációt a két gyermek elhelyezése időtartamának végét illetően;

   – a felperes örökbefogadott lánya (a továbbiakban: C) után folyósított támogatás, akinek az örökbefogadásáról szóló román bírósági határozatot a felperes 2019. április 16-án vette kézhez, a 2019. március 1. és 2021. január 31. közötti időszakra vonatkozóan, valamint a támogatások folyósításának 2021. február 1-jétől való megszüntetése a 2021. március 22-i határozatban foglaltak szerint, mivel a felperes nem bizonyította, hogy C-t ténylegesen ő tartja el.

10. 2021. június 22-én a felperes a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be a 2021. március 22-i határozattal szemben.

11. 2021. szeptember 27-én a fegyelmi eljárás eredményeként a Tanács kinevezésre jogosult hatósága a személyzeti szabályzat IX. melléklete 9. cikke (1) bekezdésének h) pontja alapján a felperessel szemben hivatalvesztés szankciót szabott ki.

12. 2021. október 22-én a Bizottság humánerőforrásügyi és biztonsági főigazgatója elfogadta a [vitatott határozatot].

13. E határozattal a Bizottság humánerőforrásügyi és biztonsági főigazgatója részben elutasította a felperes által a 2021. március 22-i határozattal szemben benyújtott panaszt, fenntartva, hogy meg kell szüntetni a felperes számára C után nyújtott családi támogatások folyósítását, és el kell rendelni több, felperesnek nyújtott családi támogatás visszatérítését. Ugyanakkor a felperes által az A és B után a 2010. augusztus 1. és 2013. január 29. közötti időszakra kapott támogatások tekintetében helyt adott az említett panasznak.”

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

3 A fellebbező, AL a Törvényszék Hivatalához 2022. január 21-én benyújtott keresetlevelével előterjesztette a jelen ítélet 1. pontjában említett megsemmisítés iránti keresetet.

4 E kereset alátámasztása érdekében a fellebbező öt jogalapra hivatkozott, amelyek közül az elsőt az eltartott gyermeknek minősülő személyekre vonatkozó általános végrehajtási rendelkezések elfogadásáról szóló, 2004. április 29-i tanácsi határozat (a továbbiakban: általános végrehajtási rendelkezések) 4., 5., 9. és 10. cikkének megsértésére, a másodikat az eltartott gyermekkel egy tekintet alá eső anyja után folyósított támogatás kapcsán a személyzeti szabályzat 85. cikkének megsértésére, valamint az azzal kapcsolatos értékelési hibára, a harmadikat a bizalomvédelem elvének és a megfelelő ügyintézés elvének megsértésére, a negyediket az A és B után folyósított, eltartott gyermek után járó támogatás kapcsán a személyzeti szabályzat 85. cikkének megsértésére, valamint az azzal kapcsolatos értékelési hibára, az ötödiket pedig a C után folyósított, eltartott gyermek után járó támogatás kapcsán a személyzeti szabályzat 85. cikkének megsértésére, valamint az azzal kapcsolatos értékelési hibára alapította.

5 A Törvényszék a megtámadott ítéletben a keresetet teljes egészében elutasította.

A felek kérelmei

6 Fellebbezésében a fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– semmisítse meg a vitatott határozatot annyiban, amennyiben az részben elutasította a fellebbező által a 2021. március 22-i határozattal szemben benyújtott panaszt, és

– a Bizottságot kötelezze a saját költségei, valamint a fellebbező részéről felmerült költségek viselésére.

7 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést, és

– a fellebbezőt kötelezze az összes költség viselésére.

A fellebbezésről

8 Fellebbezésének alátámasztására a fellebbező három jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt az általános végrehajtási rendelkezések téves alkalmazására, a másodikat a tények elferdítésére és az alaki azonosság elvének megsértésére, a harmadikat pedig a bírósági felülvizsgálat hiányára alapítja.

Az első jogalapról

A felek érvei

9 A fellebbező azt állítja, hogy a megtámadott ítélet 50. és 51. pontjában a Törvényszék az első fokon benyújtott keresetlevél első jogalapjára adott válaszában tévesen alkalmazta az általános végrehajtási rendelkezéseket, amikor úgy ítélte meg, hogy a fellebbező által az anyja eltartásával összefüggésben viselt költségeket úgy kell kiszámítani, hogy abból – a fellebbező anyja jövedelmének és a tulajdonában álló ingatlan bérleti értékének levonása mellett – le kell vonni a tartáshoz más személy által nyújtott hozzájárulást és a fellebbező katonai nyugdíjából származó jövedelmet is. E két utóbbi levonást ugyanis nem az általános végrehajtási rendelkezések 5. cikkének (1) bekezdése alapján kellett volna elvégezni, amely rendelkezés kizárólag az eltartott jövedelmének a levonására vonatkozik, hanem az általános végrehajtási rendelkezések 9. cikke alapján. A Törvényszék e hiba eredményeképpen hagyta helyben az adminisztráció téves számítását.

10 Ezt a számítást helyesbíteni kell továbbá azért is, hogy figyelembe vegye azt a 2024. május 29-i határozatot, amellyel a Tribunalul București (bukaresti törvényszék, Románia) a fellebbező anyját a 2007. november 1. és 2023. május 1. közötti időszak tekintetében az öregségi nyugdíjának visszatérítésére kötelezte. Következésképpen ezt a nyugdíjösszeget nem kellett volna levonni a fellebbező által az anyja eltartásával összefüggésben viselt költségekből.

11 A Bizottság a jogalap elutasítását kéri.

A Bíróság álláspontja

12 Először is, a fellebbező azt kifogásolja, hogy a Törvényszék álláspontja szerint a Bizottság helyesen alkalmazta az általános végrehajtási rendelkezések 5. cikkének (1) bekezdését, amikor az anyja eltartásához kapcsolódó költségekből levonta a más személy által e tartáshoz nyújtott hozzájárulást és a fellebbező katonai nyugdíját, holott ezen összegeket az általános végrehajtási rendelkezések 9. cikke alapján kellett volna levonni.

13 Mindazonáltal a megtámadott ítélet 50. pontjából kitűnik, hogy ez a kifogás megalapozatlan. A Törvényszék ugyanis e pontban kifejezetten jelzi, hogy a Bizottság a fellebbező anyjának eltartásához más személy által nyújtott hozzájárulás levonását az általános végrehajtási rendelkezések 6. cikke alapján hajtotta végre, a fellebbező egyéb nettó jövedelmét pedig, amely a katonai nyugdíjához kapcsolódik, az általános végrehajtási rendelkezések 9. cikke alapján vonta le.

14 Másodszor, emlékeztetni kell arra, hogy a fellebbezés csak jogkérdésekre vonatkozhat, amely során a tények értékelésének nincs helye, kivéve azok elferdítése esetén, és az elferdítés megállapítása esetén kizárt az olyan új bizonyítékok felhasználása, amelyeket nem terjesztettek a

Törvényszék elé (lásd ebben az értelemben: 2007. július 18-i Industrias Químicas del Vallés kontra Bizottság ítélet, C-326/05 P, EU:C:2007:443, 60. pont; 2017. május 30-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, 76. pont).

15 Ebből következik, hogy a fellebbező fellebbezésének alátámasztása érdekében nem hivatkozhat a Tribunalul București (bukaresti törvényszék) által 2024. május 29-én, azaz a megtámadott ítélet kihirdetését követően hozott ítéletre.

16 Ha azonban ez az ítélet, amellyel a fellebbező szerint anyját arra kötelezték, hogy a 2007. november 1. és 2023. május 1. közötti időszak tekintetében térítse vissza öregségi nyugdíját, visszaható hatállyal módosította ezen eltartott személy jövedelmét, az olyan új körülménynek minősülhet, amely módosíthatja a fellebbezőnek az anyja fent említett időszak alatti eltartásának költségei címén járó támogatások kiszámítását. Erre a fellebbezőnek a vitatott határozat felülvizsgálata iránti kérelem alátámasztása körében kell hivatkoznia, amennyiben azt megalapozottnak tartja.

17 A fentiekből az következik, hogy az első jogalapot el kell utasítani.

A második jogalapról

A felek érvei

18 A fellebbező azt állítja, hogy a megtámadott ítélet 100. és 101. pontjában a Törvényszék három tekintetben is tévesen alkalmazta a jogot az első fokon benyújtott keresete negyedik jogalapjára adott válaszában. Ez a jogalap tehát három részből áll.

19 Második jogalapjának első részében a fellebbező arra hivatkozik, hogy ez az ítélkezési fórum nem vette figyelembe a Tribunalul București (bukaresti törvényszék) 2022. május 16-i ítéletét (a továbbiakban: a bukaresti törvényszék 2022. május 16-i ítélete), jóllehet annak másolatát válaszának mellékleteként csatolta. A Törvényszék azáltal, hogy a megtámadott ítélet 100. pontjában azt állította, hogy „a román bíróságok előtt jogorvoslat van folyamatban a nevelőszülőknél való elhelyezést megszüntető határozattal szemben”, elferdítette a tényeket, mivel tudomással kellett bírnia arról, hogy a Tribunalul București (bukaresti törvényszék) a fent említett ítélettel befejezte az eljárást, és kimondta az elhelyezést megszüntető nemzeti határozat „semmisségét”.

20 E jogalap második részében a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy az elhelyezést megszüntető nemzeti határozat által kiváltott joghatások 2013. január óta fennállnak. A bukaresti törvényszék 2022. május 16-i ítélete ugyanis *ex tunc* hatállyal állapította meg e határozat semmisségét. Ezenkívül e bíróság megállapította, hogy a nevelőszülőknél való elhelyezésre vonatkozó intézkedés A esetében 2014. május 13-án, B esetében pedig 2013. július 28-án szűnt meg, és állt be az ezzel járó valamennyi jogkövetkezmény.

21 Az említett jogalap harmadik részében a fellebbező előadja, hogy a Törvényszék megsértette az alaki azonosság elvét, amikor a megtámadott ítélet 101. pontjában kimondta, hogy közömbös, hogy az A és B eltartása címén járó támogatás megállapítására konzuli dokumentumok vagy a 2010. július 28-i elhelyezési határozat alapján került-e sor. Mivel e támogatást konzuli nyilatkozatok alapján nyújtották és újították meg, a fellebbező azt állítja, hogy azt csak konzuli dokumentumok alapján lehetett volna visszavonni, az elhelyezést megszüntető nemzeti határozat alapján nem.

22 A Bizottság először is megjegyzi, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a megtámadott jogi aktus jogszerűségét az aktus meghozatalának időpontjában fennálló ténybeli és jogi elemek alapján kell értékelni. E tekintetben csak azokat a tényezőket kell figyelembe venni, amelyekről a Bizottság az igazgatási eljárás során tudomást szerezhetett. Következésképpen a Törvényszék helyesen járt el, amikor nem vette figyelembe a bukaresti törvényszék 2022. május 16-i ítéletét, mivel az a vitatott határozatnál későbbi. Mivel a Törvényszék – helyesen – e határozat keltének időpontját, azaz 2021. október 22-ét vette alapul, nem ferdítette el a tényeket, amikor a megtámadott ítélet 100. pontjában azt jelezte, hogy az elhelyezést megszüntető nemzeti határozattal szemben jogorvoslat van folyamatban a román bíróságok előtt.

23 Másodszor, a Bizottság úgy véli, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot akkor sem, amikor megállapította, hogy az elhelyezést megszüntető nemzeti határozat által kiváltott joghatások 2013. január óta fennállnak, mivel 2021. október 22-én, a vitatott határozat meghozatalának időpontjában e nemzeti határozatot még nem semmisítették meg.

24 Harmadszor, a megtámadott ítélet 101. pontja nem tartalmaz téves jogalkalmazást. A fellebbező semmilyen módon nem támasztotta alá az alaki azonosság elvére történő hivatkozását. Az elhelyezést megszüntető nemzeti határozat mindenképpen igazolja a két gyermek eltartása címén e határozatot követően jogosulatlanul kifizetett támogatások visszatéríttetését, függetlenül attól, hogy e visszatérítés érdekében milyen dokumentumokat használtak fel.

A Bíróság álláspontja

25 A második jogalap együttesen vizsgálandó első és második részében a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék elferdítette a jogvita tényállását, amikor a megtámadott ítélet 100. pontjában nem vette figyelembe a bukaresti törvényszék 2022. május 16-i ítéletét, amelynek másolatát válaszbeadványának mellékleteként megküldte a Törvényszéknek.

26 Emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdésének második albekezdése és az Európai Unió Bíróságának alapokmánya 58. cikkének első bekezdése értelmében a fellebbezés csak jogkérdésekre vonatkozhat. Következésképpen kizárólag a Törvényszék rendelkezik hatáskörrel az elé terjesztett releváns tények, valamint bizonyítékok megállapítására és értékelésére. E tényeknek és bizonyítékoknak az értékelése tehát – azok elferdítésének esetét kivéve – nem minősül jogkérdésnek, amely fellebbezés keretében a Bíróság felülvizsgálata alá tartozna (2025. augusztus 1-jei Franciaország és Bizottság kontra CWS Powder Coating és társai ítélet, C-71/23 P és C-82/23 P, EU:C:2025:601, 66. pont). Az elferdítésnek nyilvánvalóan ki kell tűnnie az ügy irataiból, anélkül hogy szükség lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelésére (2025. augusztus 1-jei Franciaország és Bizottság kontra CWS Powder Coating és társai ítélet, C-71/23 P és C-82/23 P, EU:C:2025:601, 67. pont).

27 2022. május 16-i ítéletével, amelyet a fellebbező a Törvényszékhez benyújtott válaszának mellékleteként csatolt, a bukaresti törvényszék jogerősen megsemmisítette az elhelyezést megszüntető nemzeti határozatot.

28 Márpedig, először is, a Törvényszék a megtámadott ítélet 100. pontjában megállapította, hogy „[az elhelyezést megszüntető nemzeti határozattal] szemben jogorvoslat van folyamatban a román bíróságok előtt”, noha nyilvánvalóan tudomással kellett bírnia arról, hogy e határozatot megsemmisítették, mivel a bukaresti törvényszék 2022. május 16-i ítéletét benyújtották az eljárásban.

29 Másodszor, a Törvényszék a megtámadott ítélet ugyanezen pontjában megállapította, hogy az említett határozat „joghatásai 2013. január óta ténylegesen fennáll[t]ak”, holott nyilvánvaló volt, hogy a bukaresti törvényszék 2022. május 16-i ítélete nyomán úgy kellett tekinteni, hogy ugyanezen határozat soha nem váltott ki joghatásokat.

30 A fentiekből következik, hogy a jogvitában szereplő tényeknek a megtámadott ítélet 100. pontjában szereplő értékelése nyilvánvalóan téves.

31 A Bizottság azonban arra hivatkozik, hogy a vitatott határozat jogszerűségének értékelése során a Törvényszék helyesen vette alapul e határozat keltének időpontját, és ezért a később hozott ítéletet nem kellett figyelembe vennie.

32 Tény, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a megtámadott jogi aktus jogszerűségét az aktus meghozatalának időpontjában fennálló ténybeli és jogi elemek függvényében kell elbírálni (1979. február 7-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, 15/76 és 16/76, EU:C:1979:29, 7. pont; 2010. április 15-i Gualtieri kontra Bizottság ítélet, C-485/08 P, EU:C:2010:188, 26. pont; 2024. október 4-i García Fernández és társai kontra Bizottság és ESZT ítélet, C-541/22 P, EU:C:2024:820, 327. pont).

33 Mindazonáltal, amint azt a főtanácsnok az indítványának 50–55. pontjában lényegében kifejtette, az ítélet visszaható hatályának figyelmen kívül hagyása nélkül nem állítható érvényesen, hogy a bukaresti törvényszék 2022. május 16-i ítélete a vitatott határozat meghozatalának időpontjában nem létezett.

34 Az említett ítélet ugyanis azáltal, hogy *ex tunc* hatállyal megsemmisítette az elhelyezést megszüntető nemzeti határozatot, e határozatot *ab initio* törölte a jogrendből, és visszaállította az említett határozat elfogadása előtt fennálló korábbi jogi helyzetet, vagyis A és B fellebbezőnél történő nevelőszülőknél elhelyezését.

35 Következésképpen a Törvényszék elferdítette az A és B gyermekek, illetve AL viszonyában a vitatott határozat meghozatalának időpontjában fennálló jogi helyzetet, amikor úgy ítélte meg, hogy az elhelyezést megszüntető nemzeti határozat A és B elhelyezésének megszüntetésével joghatásokat váltott ki, jóllehet e határozatot a bukaresti törvényszék 2022. május 16-i ítélete megsemmisítette.

36 Bár a Bizottság azt is állítja, hogy a Törvényszéknek csak azokat a körülményeket kellett figyelembe vennie, amelyekről a Bizottságnak az igazgatási eljárás keretében tudomása lehetett, hangsúlyozni kell, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatából nem következik az uniós bíróság által gyakorolt jogszerűségi felülvizsgálat ilyen elvi korlátozása.

37 Éppen ellenkezőleg, a Bíróság kimondta, hogy az EUMSZ 263. cikkben foglalt jogszerűségi vizsgálat terjedelme bizonyos esetekben kiterjedhet a felperesek által benyújtott valamennyi bizonyítékra, függetlenül attól, hogy azok a határozat meghozatala előtt vagy után keletkeztek, hogy azokra már korábban, az igazgatási eljárásban hivatkoztak vagy először a Törvényszékhez benyújtott keresetben mutatták be őket, amennyiben e bizonyítékok relevánsak annak vizsgálatához, hogy a megtámadott határozat az elfogadásának időpontjában jogszerű volt-e (lásd analógia útján: 2016. január 21-i Galp Energía España és társai kontra Bizottság ítélet, C-603/13 P, EU:C:2016:38, 72. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 Ez a megoldás alkalmazható a jelen esetben. Egyrészt ugyanis, amint az a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, a személyzeti szabályzat 91. cikke szerinti pert megelőző eljárás célja a tisztviselők és az adminisztráció között felmerülő vita egyezség útján történő rendezésének lehetővé tétele és elősegítése, nem pedig az, hogy szigorúan és véglegesen korlátok közé szorítsa az esetleges peres eljárást, feltéve hogy a kereset nem változtatja meg sem a panasz indokát, sem annak tárgyát (lásd ebben az értelemben: 1986. május 7-i Rihoux és társai kontra Bizottság ítélet, 52/85, EU:C:1986:199, 12. pont; 2026. január 29-i PB kontra ESZT [Az átsorolást mellőző határozat] ítélet, C-727/23 P, EU:C:2026:58, 50. pont).

39 Másrészt, amint arra a főtanácsnok az indítványának 70. és 71. pontjában rámutatott, a személyzeti szabályzat 85. cikkének összefüggésében a panasz többek között lehetővé teszi az adminisztráció számára, hogy tisztázza az e cikk alkalmazására vonatkozó feltételeket, és így elkerülje a peres eljárást. Márpedig e célkitűzéssel ellentétes lenne, ha a fellebbezőnek ismét az adminisztrációhoz kellene fordulnia azért, hogy a Törvényszék előtt hivatkozhasson a vitatott határozat meghozatalának időpontjában fennálló tényeket megállapító ítéletre.

40 A fentiekből következik, hogy a második fellebbezési jogalap első és második részének helyt kell adni.

41 A második jogalap harmadik részében a fellebbező azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 101. pontjában figyelmen kívül hagyta az alaki azonosság elvét annak megállapításával, hogy a kinevezésre jogosult hatóság jogszerűen dönthetett úgy, hogy az elhelyezést megszüntető nemzeti határozat alapján visszavonja az A és B eltartása címén járó támogatást, noha e támogatást a kinevezésre jogosult hatóság konzuli dokumentumok alapján nyújtotta és újította meg.

42 Mindazonáltal a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikkének (1) bekezdése az eltartott gyermek után járó támogatásra való jogosultságot kizárólag egy anyagi jogi feltételtől, nevezetesen egy vagy több gyermek tényleges eltartásától teszi függővé, és nem tartalmaz olyan követelményt, hogy az e támogatás nyújtásáról szóló határozatot meghatározott dokumentumok alapján kellene meghozni. Következésképpen az e támogatás visszavonásáról szóló határozat elfogadására sem vonatkozik ilyen követelmény.

43 E körülmények között a Törvényszék a megtámadott ítélet 101. pontjában helyesen állapította meg, hogy az A és B eltartása címén nyújtott támogatások visszatérítésének jogszerűsége szempontjából közömbös az, hogy milyen dokumentumok alapján állapították meg ezeket a támogatásokat.

44 Ebből következik, hogy a második jogalap harmadik részét el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

A felek érvei

45 A fellebbező azt állítja, hogy a megtámadott ítélet 120. pontja nyilvánvalóvá teszi, hogy a Törvényszék nem végzett pártatlan és hatékony bírósági felülvizsgálatot azon bizonyítékok kapcsán, amelyeket a C eltartásával összefüggésben felmerült kiadásainak ténylegességére vonatkozóan szolgáltatott.

46 A tartás tényét alátámasztó bizonyítékként a fellebbező az adminisztratív eljárás során a kinevezésre jogosult hatóságnak megküldte az összes bankszámlakivonatát a teljesített átutalások bizonyítása érdekében, valamint a C bankszámlájáról származó, általa C-nek teljesített átutalásokról szóló bankszámlakivonatokat is. Ezen eljárás során azonban a kinevezésre jogosult hatóság C bankszámlájának teljes körű hozzáférhetővé tételét kérte, hogy megállapíthassa, hogy az eltartott gyermek után járó támogatást kizárólag és ténylegesen e gyermek eltartásának biztosítására használták-e fel. A fellebbező azonban e kérésnek nem tett eleget, mivel a nagykorúvá vált C nem járult hozzá ezen információk hozzáférhetővé tételéhez.

47 Annak érdekében, hogy eloszlassa a kinevezésre jogosult hatóság kétségeit a tekintetben, hogy C nem használta a saját számláját, vagy hogy C esetleg visszautalta ezeket a támogatásokat a fellebbező számlájára, a fellebbező C hozzájárulásának megszerzését követően az első fokon benyújtott keresetleveléhez csatolta a kért bankszámlakivonatokat. Ebből egyértelműen kitűnik, hogy C a saját javára használta fel a támogatásokat, és hogy számlájáról semmilyen átutalást nem teljesítettek a fellebbező számlájára.

48 A Törvényszék a megtámadott ítélet 120. pontjában mégis azt állapította meg, hogy „C bankszámlakivonatai nem bizonyítják kellően, hogy C-t ténylegesen a felperes tartja el”, anélkül hogy ezt a megállapítást alátámasztotta volna, vagy megjelölte volna, hogy mit tekintene az eltartás ténylegességét kellően alátámasztó bizonyítéknak.

49 A fellebbező emlékeztet arra, hogy a Törvényszék által a személyzeti szabályzat hatálya alá tartozó igazgatási aktusok tekintetében gyakorolt bírósági felülvizsgálatnak össze kell egyeztetnie az Európai Unió intézményeinek diszkrecionális jogkörét a személyi állomány jogainak védelmével, ügyelve arra, hogy a magánszemélyeket érintő határozatok megfelelő indokolást tartalmazzanak és arányosak legyenek.

50 A Bizottság a jogalap elutasítását kéri.

A Bíróság álláspontja

51 Harmadik fellebbezési jogalapjával a fellebbező a megtámadott ítélet 120. pontjában szereplő értékelést vitatja, amelyet a Törvényszék azon további bizonyítékok kapcsán végzett, amelyeket C tényleges eltartására vonatkozóan terjesztett elő az első fokon benyújtott keresetlevelének mellékleteként. Ezen értékelés elégtelen indokolása álláspontja szerint azt mutatja, hogy a Törvényszék nem végzett e bizonyítékok tekintetében pártatlan és hatékony bírósági felülvizsgálatot.

52 A Törvényszék e pontban megállapította, hogy „a Bizottság által a megtámadott határozatban felvetett kétségek fényében C bankszámlakivonatai nem bizonyítják kellően, hogy C-t ténylegesen a felperes tartja el”.

53 Meg kell állapítani, hogy ezen indokolás alapján nehezen érthető, hogy a Bizottság által a vitatott határozatban felvetett kétségek mennyiben alapozzák meg e dokumentumok bizonyító erejének megkérdőjelezhetőségét, jóllehet ezen intézmény még nem ismerte a szóban forgó bankszámlakivonatok tartalmát.

54 Ugyanakkor megjegyzendő, hogy a megtámadott ítélet 120. pontjában szereplő, a C bankszámlakivonatainak bizonyító erejével kapcsolatos értékelést a Törvényszék csak a teljesség kedvéért végezte el, amint azt a „mindenesetre” határozószó e pont elején történő alkalmazása kifejezetten hangsúlyozza. Ezt megerősíti az is, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 119. pontjában már állást foglalt C vitatott bankszámlakivonatairól.

55 A megtámadott ítélet e pontjában a Törvényszék az ugyanezen ítélet 120. pontjában kifejtettektől eltérő indokokkal igazolta, hogy miért tagadta meg C bankszámlakivonatainak figyelembevételét, amelyeket az eljárás során nyújtottak be.

56 E tekintetben a Törvényszék emlékeztetett arra, hogy a fellebbező az adminisztratív eljárás során megtagadta azoknak a számlakivonatoknak a benyújtását, amelyeket a keresetleveléhez csatolt. Megállapította egyrészt, hogy az adminisztrációnak a tényleges eltartás értékelése és a szóban forgó támogatásra vonatkozó határozat meghozatala érdekében a rendelkezésére álló ténybeli elemekre kell támaszkodnia, másrészt pedig, hogy az adminisztráció kiegészítő információkat kérhetett a fellebbezőtől, aki köteles volt bizonyítani C tényleges eltartását.

57 Ezenkívül a megtámadott ítéletnek a harmadik fellebbezési jogalappal kifogásolt pontját illetően emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdésének második albekezdéséből, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből, valamint a Bíróság eljárási szabályzata 168. cikke (1) bekezdésének d) pontjából és 169. cikkének (2) bekezdéséből az következik, hogy a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt pontjait, valamint az e kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket, ellenkező esetben a fellebbezés vagy az érintett jogalap elfogadhatatlannak minősül (2025. december 18-i Hamoudi kontra Frontex ítélet, C-136/24 P, EU:C:2025:977, 54. pont).

58 Márpedig a harmadik fellebbezési jogalap semmilyen kifogást nem tartalmaz a megtámadott ítélet 119. pontjában szereplő értékeléssel vagy annak indokolásával kapcsolatban. Következésképpen e jogalapot úgy kell tekinteni, hogy az csak a megtámadott ítélet 120. pontjára vonatkozik.

59 Ezért a fellebbező érvelése nem elegendő annak alátámasztására, hogy a Törvényszék nem végzett pártatlan és hatékony bírósági felülvizsgálatot a C tényleges eltartására vonatkozó, a keresetlevélhez csatolt kiegészítő bizonyítékok kapcsán, sem pedig, hogy nem indokolta megfelelően e bizonyítékok elutasítását.

60 Ebből következik, hogy ez az érvelés hatástalan, és ennélfogva a fellebbezés harmadik jogalapját el kell utasítani.

61 A fentiek összességéből következik, hogy csak a második fellebbezési jogalap első és második részének kell helyt adni. Mivel e két rész a Törvényszéknek a kereset negyedik jogalapjára adott válasza ellen irányul, a megtámadott ítéletet az e negyedik jogalapot elutasító részében hatályon kívül kell helyezni, és a fellebbezést az ezt meghaladó részében el kell utasítani.

A Törvényszék előtti keresetről

62 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikkének első bekezdése értelmében a Törvényszék határozatának hatályon kívül helyezése esetén a Bíróság az ügyet visszautalhatja határozathozatalra a Törvényszékhez, vagy ha a per állása megengedi, az ügyet maga a Bíróság is érdemben eldöntheti.

63 A jelen ügyben a Bíróságnak érdemben el kell döntenie az ügyet, amit a per állása megenged.

64 Amint az a jelen ítélet 61. pontjából kitűnik, a megtámadott ítéletnek a Bíróság általi részleges hatályon kívül helyezése ez utóbbi ítéletet csupán annak az első fokon benyújtott kereset negyedik jogalapját elutasító részében kérdőjelezi meg. Következésképpen a Bíróság előtt e hatályon kívül helyezést követően továbbra is folyamatban lévő jogvita tárgya immár a vitatott határozat e negyedik jogalap keretében történő vitatására korlátozódik (lásd analógia útján: 2008. július 1-jei Chronopost és La Poste kontra UFEX ítélet, C-341/06 P és C-342/06 P, EU:C:2008:375, 138. és 139. pont).

65 Keresetének a válaszában kiegészített negyedik jogalapjával a fellebbező többek között azt állítja, hogy a bukaresti törvényszék 2022. május 16-i ítéletére tekintettel, amely megsemmisítette azt az elhelyezést megszüntető nemzeti határozatot, amellyel a román gyermekvédelmi hatóságok megszüntették az A és B gyermekek fellebbezőnél történő nevelőszülőknél elhelyezésére vonatkozó intézkedést, a Bizottság nem követelhette tőle az A eltartása címén a 2013. február 1. és 2013. július 31. közötti időszakra, valamint B eltartása címén a 2013. február 1. és 2013. március 31. közötti időszakra kapott támogatások visszatérítését.

66 Először is a jelen ítélet 34. pontjában megállapítást nyert, hogy a bukaresti törvényszék 2022. május 16-i ítélete értelmében úgy kell tekinteni, hogy A és B gyermekek 2013. január 30-át követően továbbra is a felperesnél voltak nevelőszülőknél elhelyezve.

67 Másodszor, e jogerős ítéletből kitűnik, hogy a nevelőszülőknél történő elhelyezés A esetében 2014. május 13-án, B. esetében pedig 2013. július 28-án szűnt meg.

68 Következésképpen a Bizottság megalapozatlanul rendelte el az A eltartása címén a 2013. február 1. és 2013. július 31. közötti időszakra, valamint B eltartása címén a 2013. február 1. és 2013. március 31. közötti időszakra a fellebbezőnek kifizetett családi támogatások visszatérítését.

69 A vitatott határozatot ezért e részében meg kell semmisíteni.

A költségekről

70 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikke (2) bekezdésének megfelelően, ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről.

71 E szabályzat 138. cikke értelmében, amelyet az említett szabályzat 84. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is megfelelően alkalmazni kell:

„(1) A Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

(2) Több pervesztes fél esetén a Bíróság határoz a költségek megosztásáról.

(3) Részleges pernyertesség esetén mindegyik fél maga viseli saját költségeit. Azonban, ha az ügy körülményei alapján indokoltnak látszik, a Bíróság határozhat úgy, hogy a fél saját költségein felül viseli a másik fél költségeinek egy részét is.”

72 A jelen ügyben a Bizottságot, mivel részben pervesztes lett, AL kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségein felül az AL részéről mind az elsőfokú eljárásban, mind a fellebbezési eljárásban felmerült költségek felének viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság az Európai Unió Törvényszékének 2024. április 10-i AL kontra Bizottság ítéletét (T-50/22, EU:T:2024:220) az első fokon előterjesztett negyedik jogalap elutasítására vonatkozó részében hatályon kívül helyezi.

2) A Bíróság a fellebbezést az ezt meghaladó részében elutasítja.

3) A Bíróság az Európai Bizottság 2021. október 22-i határozatát megsemmisíti annyiban, amennyiben az elrendeli az A eltartása címén a 2013. február 1. és 2013. július 31. közötti időszakra, valamint B eltartása címén a 2013. február 1. és 2013. március 31. közötti időszakra AL-nek kifizetett családi támogatások visszatérítését.

4) Az Európai Bizottság a saját költségein felül viseli az AL részéről mind az elsőfokú eljárásban, mind a fellebbezési eljárásban felmerült költségek felét.

Aláírások